Нїм сумерк мак ще кине на далечінь сю сину,
І міць мою розщипле в неумолимій дрожі,
Мов порохно безлисте,
Підношу чоло з пилу і в ясність твою лину,
Мов псальм текучий слїзми, що стоїть на сторожі
Усіх руїн, о Христе!

Ось крізь вікно отверте щось шелестять левкої —
В очах їх блиск займаєсь від близьких лун заходу,
Блиск золотистий, хитрий —
З піль тягнуть аж до мене зітханя сонні твої,
В тиші лунає мірно гармон'я твого ходу,
Мов шепіт цитри.

Вечірний холод з трудом волочить-довгі дими,
Мов мольби ті жебрачі, великі і безсловні,
Ген сїе по каміню —
Земля ворушить лячно левадами зїльними,
Тече студеним потом у скруті невимовній,
В незглубленім терпіню...

Виджу тебе крізь листя, як по смузі туману
Ідеш у низ в задумі, на кий вандрівний спертий,
В хламиду приодїтий —
Рукою слониш очи і в пустку сходиш скляну,
З висоти маєстату у королівство смерти,
Витязю сумовитий.

Полину против тебе у радіснім знесилю,
Де тінь твоя тріпочесь сповита в пестру їльорію, —
Византийська ікона —
Упаду в пил дороги, до ніг твоїх ся схилю,
Недужу душу мою словам твоїм отворю,
О славо ти Сіона.

Мій волос промінистий шнурами весь мов повій,
І непорочна одіж ушита на сю стрічу,
В білооблачні звої —
В долоні моїй мирра, мов в мушлі тій перловій,
Зерно за зерном ловить крізь блідість таємничу
Шелест левкої.

Кладеш спокійні пальці на жар моєї скрані
І усьміхом цілуєш уста мої болючі
Від предовгої спеки —
Аж викарбутить місяць з небесної отхланї
Стать свою струпішілу і бліді кине лучі
На образ сей далекий...

І доси бачу в полі вузесеньку стежину,
Мов біла струна скрипки тремтить на роздорожі
Те волокно сріблисте...
Підношу чоло з пилу і в ясність твою лину,
Мов псальм текучий слїзми, що стоїть на сторожі
Усіх руїн, о Христе!